

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ἘΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἀυγούστου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 35

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνδρες ἦσαν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης.

Πῶς, διὰ ποίας σειρᾶς περιστατικῶν, εὐρέθησαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος;

Τὸ ἠγνοῦν. Μετὰ τὴν σύγκρουσιν καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς σχεδιάς, εἰς μάτην προσπαθήσαντες νὰ συγκαταθῶν ἐπὶ τῶν βράχων, εἶχον ριφθῆ εἰς τὰ μακρινὰ ὕδατα τοῦ παταμοῦ, καὶ δὲν ἐγνώριζον τίποτε ἐξ ὧν συνέβησαν κατόπιν τοῦ δυστυχήματος.

Εἰς ποῖον λοιπὸν ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοὶ του ὤφειλον τὴν σωτηρίαν των; Ποῖος τοὺς εἶχε μεταφέρει εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο καὶ ἀδιapεραστὸν ὑπὸ δένδρον τοῦ Μεγάλου Δάσους, ἐν ᾧ βεβαίως ἦσαν ἀκόμη λιπόθυμοι...

Δυστυχῶς, δὲν εἶχαν σωθῆ ὅλοι... Ἐλεῖπεν ἕνας... ὁ μικρὸς προστατευόμενος τοῦ Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ δυστυχῆς Λάγκας, καθὼς καὶ τὸ μικρὸν πλάσμα, τὸ ὅποιον αὐτὸς εἶχε λυτρώσῃ ἐκ τοῦ πνιγμοῦ. Καὶ τίς οἶδε μήπως, θελήσας καὶ πάλιν νὰ το σώσῃ, δὲν εἶχε συναπολεσθῆ μετ' αὐτοῦ;...

Τώρα, ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν εἶχον οὔτε ὄπλα, οὔτε πολεμοφόδια, κανέν ἐργαλεῖον ἢ σκεῦος, ἐκτὸς τοῦ μαχαίριδιου τῆς τσέπης καὶ τοῦ μικροῦ πελέκειος, τὸν ὅποιον ὁ ὀδηγὸς ἔφερέν εἰς τὴν ζώνην. Σχεδὸν τίποτε... καὶ ἔπειτα πρὸς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦν, διὰ νὰ ἐπανεύρουν τὸ ρεῖον τοῦ Γιόχαουζεν;...

Καὶ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς πῶς θὰ ἐλύετο, ἀρ εὐθὰ τοῖς εἴλεπον τὰ προϊόντα τῆς θήρας; Ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ θὰ περιωρίζοντο εἰς

ρίζας καὶ εἰς ἀγρίους καρπούς; Ἐπιτροπὴ ἀνεπαρκεστάτη, ἀκόμη δὲ καὶ λίαν πρὸβληματικὴ!... Ὑπὸ τοιοῦτους ὁρους ἐκινδύνευαν νὰποθάνουν τῆς πείνας ἐντὸς ὀλίγου.

Ὅπωςδὴποτε θὰ ἔζων δύο τρεῖς ἡμέρας, διότι ἦτο ἐξησφαλισμένη ἡ διατροφή κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο χρονικὸν διάστημα. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βουβάλου—δέκα-δώδεκα λύτρα κρέατος,—εἶχεν ἐναποτεθῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐμοιράσθησαν τὰ ψημῖνα τιμάγια, (αὐτὰ εἶχον ψηθῆ πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς σχεδιάς.)

καὶ ἔπειτα περίε τῆς ἐτοιμοσθέντου πυρᾶς, ἀπεκραιμήθησαν.

Πρῶτος ἀφυπνίσθη ὁ Τζὼν Κόρτ ἐν μέσῳ σκότους, τὸ ὅποιον ἡ γυῖς δὲν θὰ καθίστα βαθύτερον. Ἐσηκώθη. Ἄμα ἐσυνείθισαν ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ του τὸ σκότος ἐκεῖνο, διέκρινεν ἀμυδρῶς τὸν Μάξ Οὐμπέρ καὶ τὸν Κάμην ἐξηλωμένους παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων. Ἐν ᾧ αὐτοὶ ἀνεπαύοντο, χωρὶς νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ, ὁ Τζὼν Κόρτ ἀνεξωκύρθησεν τὴν πυρᾶν. Ὑπὸ τὴν τέφρον, ἔκατον ἀκόμη ὑπολείμματα δαυλῶν, τὰ ὅποια συνεπλησίασε. Ἐπειτα συνέλεξεν ἀγκαλίδα ξύλων καὶ χόρτων ξηρῶν, καὶ μετ' ὀλίγον ἕωγρά φλόξ ἐφώτισε μετὰ παλλομένης λάμψεως τὸ ὑπόδενδρον.

— Τώρα εἶπε καθ' αὐτὸν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὡς προσπαθήσωμεν νὰ ἐξελεθωμεν ἀπὸ ἐδῶ... ἀλλὰ πῶς;

Ὁ κρακισμὸς τῆς ἐστίας δὲν ἐβράδυνε νάφυπνίσῃ τὸν Μάξ Οὐμπέρ, καὶ τὸν Κάμην. Ἐσηκώθησαν σχεδὸν συγχρόνως. Ἐθῆς ἀνελογίσθησαν τὴν θέσιν των, καὶ ἔκμασαν ὅτι εἶχον νὰ κάμουν: συνέκροθησαν συμβούλιον.

— Πού εἶρα σκόμιμα, ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ἐκεῖ ὅπου μας μετέφερον, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ ἔννοῶ με τοῦτο, ὅτι δὲν εἰςευρομεν τίποτε ἀφ' ἑσᾶ συνέβησαν εἰς τὸ διάστημα...

— Μιᾶς νυκτὸς καὶ μιᾶς ἡμέρας ἴσως... συνεπλήρωσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Χθὲς ἀρὰ γε συνέκρούσθη ἡ σχεδιά μας κατὰ τοῦ φραγμοῦ;... Κάμης, τί ἰδέαν ἔχεις περὶ τούτου;...

Ἐπιπροσέχει νὰνακαλύψῃ καμμίαν γωνίαν οὐρανοῦ. (Σελ. 274.)

Τελοςπάντων, η μεγάλη συγκίνησης παρήλθε και η Δούκισσα Δεσκρανιδίλ ήμπερεσε να όμλησει. Τότε τα λέγια έξώρμησαν από το στόμα της με ίλιγγιώδη ταχύτητα, τ'έν έπάνω εις τ'ό άλλο... Ο κύριος Δεπλεσι-Σαμαγιάν ειδε τον κύριον Βωξερβέν... Ο κύριος Βωξερβέν συγκρατιθεται να παραχωρήση τ'ό συνταγμά του... και διά να τελειώση τ'ό πράγμα μίαν ώραν αρχήτερα, αυτή, η Δούκισσα Δεσκρακ'όλ προκατάβαλλει έξ ιδίων της τας απαιτουμένας τεσσαράκοντα χιλιάδας τάλληρων. (Έδω ο Βαλεντίνος έρωμ' και καταφιλεί την χείρα της κυρίας Ζεφυρίνας.)

— Μένει μόνον να επιτύχωμεν την έγκρισιν του Βασιλέως, τ'ό βασιλικόν διατάγμα' άλλ' αυτό εινε τ'ό τελευταίον, άπλοός τύπος, ο όποός δεν έχει καμμίαν σημασίαν, και έπομένως καμμίαν δυσκολίαν. Οί κύριοι Δεπλεσι-Σαμαγιάν και Βωξερβέν θα έπήγγιναν σήμερα τ'ό πρωί εις τ'ό στρατιωτικόν γραφείον μαζί, και την ώραν που έμιλούμεν, δεν υπάρχει άμφιβολία ότι συνετάχθη τ'ό Διατάγμα και υπεβλήθη εις τον Βασιλέα προς ύπογραφην. Αυτό θ'ά π'η να τελειώνη κανείς άστρατηδόν τ'ή δουλειά του. Και σήμερ' αύριο, πρωί-πρωί, ο νέος συνταγματάρχης θα παρουσιασθή ενώπιον της Αυτού Μεγαλειότητος.

Ταύτα λέγουσα η Ζεφυρίνα, κάμνει τρία πηδηματάκια, κροτούσα τας χείρας ώς τρελή. Τί χαρά, τί ευτυχία δια την ά-

λαβεν η ευεργέτρια' πρέπει να σας ιδώ άμείως συνταγματάρχην' επιθυμώ να είμαι η πρώτη που θα χαιρετήσω τον κύριον βαρώνον Κερκόζ, ως συνταγματάρχην των Δραγόνων του Κονδ'... Λακέ, πλησίασε, λακέ!

Ακούσσε την πρόσκλησιν, έπλησίασεν ο υπερύψηλος ύπηρέτης, ο κροτών τ'ό δέμα. Τ'ό δέμα έλύθη άμείως και έπαρουσιάσθη μία ώραια και κατακαιουργη στολή από τόσχαν κίτρινην και κόκκινην, καιάφορτος από χρυσά γαλβνια, ο μαχαλιστήρ, τ'ό ξίφος, ο θύσανος του ξίφους, η περικεφαλαία, και τ'ό λοφίον, ο.τι έχει άζετο τελοςπάντων διά να μεταμορφώη τον Βαλεντίνον εις τον ώραιότερον, τον κομψότερον, τον λαμπρότερον συνταγματάρχην των Δραγόνων!

Η Δούκισσα παρακαλεί, διατάσσει, άπειτεί, να υπάγη άμείως ο Βαλεντίνος και να περιβληθή την ώραιαν αυτήν στολήν. Η Βαλεντίνος κάμνει πρώτα μερικά ν'άξια, προσποιείται τον μετριώφρονα, άλλ' οί όφθαλμοί του λάμπουν από επιθυμίαν και χαράν. Έπιτέλους υποχωρεί και πηγαίνει εις τ'ό άλλο δωμάτιον να γίνη συνταγματάρχης.

Έδω φαίνεται η δεξιότης της Ζεφυρίνας. Έδω αποδεικνύεται ότι η ευγενής αυτή δούκισσα Δεσκρανιδίλ εινε παλαισιώλης μοναδική εις τ'ό είδος της. Διότι δεν πωλεί άπλοός τ'α παλαιά της φορέματα, άλλ'α και τα μετασχηματίζει διχ τ'ό σώμα του πελάτου της, χωρίς καν να του

Και όταν ο Βαλεντίνος επιστρέφη ούτω μεταμορφωμένος, η γηραιά του προστάτις αισθάνεται τόσην χαράν που τον βλέπει έτσι ώραιον, ώστε κινεί μανιωδώς τας χείρας και έτοιμάζεται να λιποθυμήση. Ευτυχώς την ύποστηρίζει ο Πονηρίδης, και ο υπερύψηλος ύπηρέτης της της κάμνει άέρα και της δίδει να μυρίση χρυσάλλινον ριαλίδιον, περιέχον μερικά άλατα, τ'ά όποία ήσαν τότε έν χρήσει κατά των λιποθυμιών. Ούτως η καλή κυρία συνέρχεται και θαυμάζει πάλιν τον Βαλεντίνον, ο δ' Βαλεντίνος, ο όποός καμαρώνει εις τον καθρέπτην, συμμερίζεται έξ δλοκλήρου την κολακευτικήν ιδέαν, την όποιαν έσχημάτισε περι του έξωτερικού του η κυρία Δούκισσα.

Αλλ' έξαφνα, βλέπων επί του επιστηθίου ένα πράγμα στιλπνόν, ο νεαρός μεταίδοξος έρωτά:

— Μπ'ά! τί εινε αυτό;

— Είναι ο σταυρός του Αγίου Λουδοβίκου...

— Αλλά δεν έχω τ'ό δικαίωμα...

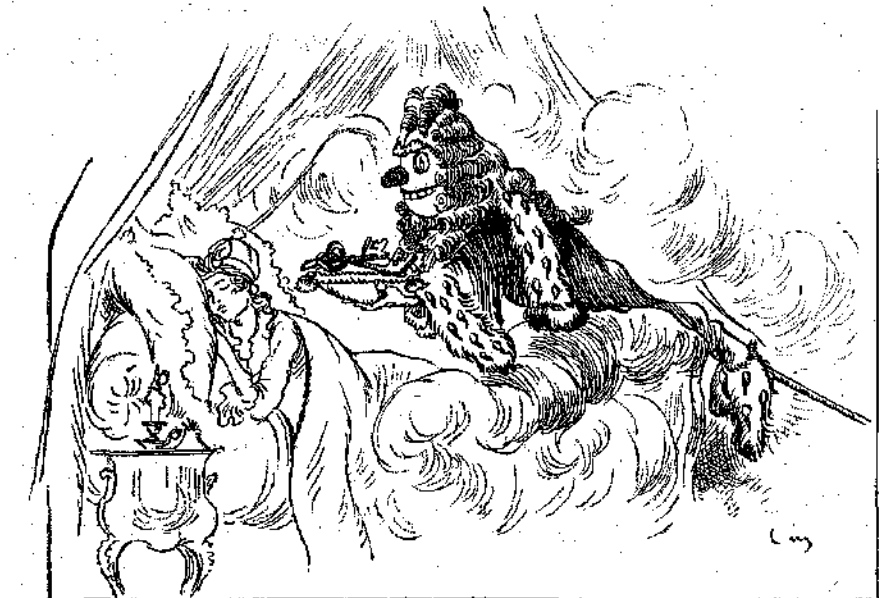
— Και τ'ό παραέχετε μάλιστα! Τ'ό παράσημον του Αγίου Λουδοβίκου, ώρατί μου συνταγματάρχα, εινε συμπλήρωμα του βαθμού σας... Ωραιόν θ'ά ήτο, μα την αλήθειαν, να έβλεπε κανείς τον άρχηγόν ενός συντάγματος χωρίς τ'ό στρατιωτικόν παράσημον, τ'ό όποιον φέρουν οί υπό τας διατάγας του άξιωματικοί!.. Είσαθε αυτόδικαίως ίππότης του Αγίου Λουδοβίκου, και ο κύριος Δεπλεσι-Σαμαγιάν έκαμε τ'άναγκαία προς τούτο διαβήματα... Αλλως τε δεν υπήρχε καμμία δυσκολία... έπρεπε μόνον να πληρωθ'έν μικρόν δικαίωμα εις την καγγελαρίαν, τιποτένια πράγματα... πέντε χιλιάδες τάλληρα μόνον...

Η λέξις τ'ά λ λ η ρα υπενθυμίζει εις τον Βαλεντίνον τας υποχρεώσεις του. Θέτει την χείρα επί της καρδιάς του και υποκλίνεται ευγενέστατα.

— Όσον μεγάλη και άν εινε η ευγνωμοσύνη μου, λέγει, δεν θα ήμπορ'εση ποτέ να άντισταθίση την άπειρον προς έμέ καλωσύνην της κυρίας Δουκίσσης... Ας μοι έπιτραπή τουλάχιστον, να έξοφλήσω τ'ό χρηματικόν χρέος μου, άφ' ου τ'ό ήθικόν εινε άνεξέβλητον... Γιαννιέ, άνοιξε τον σάκκον, φίλε μου, και μέτρησε εις την Κυρίαν Δούκισσαν σαρανταπέντε χιλιάδες τάλληρα... Έ, τί συλλογίζεσαι, Γιαννιέ;... Έλα, γρήγορα!

Ένα, δύο, τρία, έκατό, χιλία, δέκα χιλιάδες... Και τ'ά στιλπνά τάλληρα, — τρίγχι, τράγχα, — παρελαύνουν ένα ένα, κατατρογόμενα υπό του άπληστου βλέμματος του Πονηρίδου, επιδεδεπόμενα λοξώς και ύπέκτως υπό της Ζεφυρίνας, και συνοδευόμενα υπό των στεναγμών του αγαθού Γιαννιού.

(Έπειτα συνέχεια)

« Προσέφερον επί χρυσοῦ δίσκου τὰς κλεΐδας τοῦ Λονδίνου ! » (Σελ. 275, στήλ. γ'.)

γαθὴν Δούκισσαν, που έτελείωσε την υπόθεσιν και έξησφάλισε τ'ό μέλλον του νεαροῦ της φίλου Κερκόζ!.

Ο Βαλεντίνος, εις άκρον συγκεκινημένος, έφέλλισεν όλίγας λέξεις διά να εκφράσῃ την ευγνωμοσύνην του.

— Ω, μά δεν εινε μόνον αυτό, υπέ-

πάρη μέτρα. Η στολή έρχεται κολλητή εις τ'ό σώμα του Βαλεντίνου, ως να είχε κάμη δέκα δοκιμάς εις τον καλλίτερον ράπτην' τ'ά ύποδήματα με τούς περνιαστήρας εινε ακριβώς εις τ'ό πόδι του, τ'ό κράνος του πηγαίνει ίσα-ίσα εις τ'ό κεφάλι, — όλα λαμπρά, θαυμάσια!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΤΗΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ο Ανδρείος Αχιλλεύς θέλει καλά και σώνει να συνοδεύση τον πατέρα του 'στο κυνήγι.

— Μά δεν φοβάσαι τ'ά τουφέκια και τ'ά μπ'άμ-μπούμ; τον ρωτοῦν.

— Πάλι με πήρετε για τ'ήν Κυρία Τρομάρα! άπαντ'ά ο φίλος μας. Φοβάται τίποτα ο Ανδρείος Αχιλλεύς; Φορεί λοιπόν μπότες και πέρνει τ'ό δίκτυ, που βάζουν μέσα τ'ά σκοτωμένα πουλιά. Αντί δια τουφέκι, βάζει 'στον ώμο ένα μακρὺ μπαστοῦνι, και αντί για φτερό, βάζει 'στο καπέλο του ένα κλαδί.

Τί ύφος που το έχει! Νομίζετε ότι εινε ο Νεμρώδ, ο περιφημος εκείνος κυνηγός που αναφέρει η Ίερά Ιστορία. Φαντάζεται ότι θα κάμη και θα δείξη, ότι θα χαλάση τον κόσμο 'στο κυνήγι αυτό.

Κακόμοιρα πουλάκια, φύλαχθητε! Ο Ανδρείος Αχιλλεύς βγήκε 'στο κυνήγι και θ'ά σας άφανισή... Ο Λέων όμως, ο οκύλλος του μπαμπ'ά, έχει μεγάλες άμφιβολίες και καθώς περν'ά ο Αχιλλεύς, του βγάζουν οί σάλιαγκοι τ'ά κέρατά των και τον κοροϊθεύουν.

(Συνέχεια προσεχώς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΩΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑ! Μετοικεσία!.. Όσοι έχετε τ'ό εύτύχημα να κατοικήτε εις τας Αθήνας και τ'ό άτύχημα να λάξετε και φέτος σπίτι, εινε πολύ πιθανόν ότι θ'αργήσετε να λάβετε την παρούσαν μου. Μά... όσην να στείλετε την νέαν σας διεύθυνσιν, και να γίνη η άλλαγή της ταινίας, και να σας εύρη ο διανομέυς της νέας σας συνοικίας, θα παρελθουν μερικά ήμεραι και ίσως μάλιστα γαθοῦν έν η δύο φυλλάδια, τ'ά όποία θα ζητήσετε από τ'ό Γραφείον... Αλλ' αυτό θ'ά εινε τ'ό δλιγώτερον κακόν, ύστερ' από τούς κόπους και τ'ά βάσανα, τ'ά όποία υπέστητε κατά την μετακόμισιν, διότι υποθέτω ότι έλάβατε μέρος εις αυτήν και δεν άφίστετε έγωιστικώς να παιδεύωνται μόνον οί μεγάλοι... Όπωςδήποτε, η επιστολή μου αυτή θ'ά σας εύρη εις τ'ό καινούργιο σπίτι, — άν αλλάξετε πραγματικώς, — και εις δωμάτιον ακατάστατον ίσως ακόμη.

Αλλ' ό,τι σας παρηγορεί διά τας ένοχλήσεις αυτές και τας άνωμαλίας, εινε η ιδέα ότι εινε ειθε μόνον. Διότι η μετοικεσία της Πρωτης Σεπτεμβρίου εις τας Αθήνας εινε έθιμον. Χιλιάδες οικογενειών μεταναστεύουν την ήμεραν αυτήν από σπίτι εις σπίτι, από γειτονιάν εις γειτονιάν, και χορεύεται η παραδοξοτέρα κ'α δ ρ ί λ ι α του κόσμου, εις την όποιαν λαμβάνουν μέρος και τ'ά έπιπλα. Αλλοτε μάλιστα, πρὸ όλίγων άκόμη ετών, τ'ό έθιμον ήτο γενικώτερον και η μετοικεσία σχεδόν πάνδημος. Δεν υπήρχε σπίτι χωρίς ένοικιαστήριον, κατά τούς τελευταίους μήνας του έτους, δεν υπήρχεν Αθηναίος μη έχων την πεποίθησιν ότι ο φείλει ναλλάξῃ σπίτι κατ' έτος. Και αυτοί ακόμη οί ιδιοκτήται, παρασυρόμενοι από τ'ό ρεύμα, άφιναν πολλάκις τας οικίας των και ένοικίαζαν ξένας. Πάντοτε με την ιδέαν ότι θα εύρισκον καλλίτερον! Διότι τοιόστος εινε ο άνθρωπος. Ποτέ δεν μένει ευχαριστημένος εκεί που εύρισκται, μά δ,τι έχει. Ζητεί αιωνίως τ'ό καλλίτερον. Τ'ά δ'ε αθηναϊκά σπίτια τ'ά κτισμένα προς ένοικίασιν, έχουν τόσα ελαττώματα, τόσας ελλείψεις, ώστε η ζήτησις του καλλίτερου έδω ήτο πολύ δικαιολογημένη. Αλλ' ακριβώς ο ίδιος λόγος έπέφερον όλίγον κατ' όλίγον την παρακμήν του έθιμου, και σήμερα εινε σχετικώς όλιγοί οί έχοντες την μανίαν της μετοικεσίας.

Οι περισσότεροι μετοικούν μόνον εξ ανάγκης και όχι πλέον κατ' έτος. Διότι έβλεπαν, ότι πολλάκις τ'ό καινούργιο σπίτι ήτο χειρότερον από τ'ό παλιόν, κ' ένθυμούντο μετά στεναγμού τ'ήν σοφωτάτην παροιμίαν: «κάθε πέρος και καλλιτέρα.» Και η φοβερά εκείνη άναστάσις της Πρωτης Σεπτεμβρίου, της όποιας όχρα μόνον άνανακλασις εινε η σημερινή, απομένει ως φοβερά άνάμνησις εις τον νουν των μεγαλητέρων.

Θ'ά σας διηγηθῶ έν περιστατικόν, σχετικόν με την Μετοικεσίαν, τ'ό όποτον συνέβη εις τας Αθήνας πρὸ δεκαετίας. Μία φιλική μου οικογένεια ειχεν άποφασισή ναλλάξῃ σπίτι, και από 1ης Σεπτεμβρίου ένοικίασεν άλλο, άφ' ου ένοικίασθη 'έκεινο, εις τ'ό όποτον θα έμνε μέχρι της 31 Αυγούστου. Την παραμονή της ήμέρας αυτής, έν δ' ειχαν άρχισή και τ'ά προκαταρκτικά της μετακομίσεως, — λυσιματα και δεσιματα επίπλων, — έξαφνα η οικοδέσποινα έπέσεν άσθενής. Δεν ήμπορ'ά να σας είπω τί είδους ήτο η άσθενεία της' άρκεί να μάθετε ότι ήτο άσθενεία άπρόοπτος και επικίνδυνος, και ότι η δυστυχής κυρία ύφειλε να μείνη εις τ'ό κρεβάτι ά κ ί ν η τ ο ς επί δεκαπέντε τουλάχιστον ήμερας. Κατ' άνάγκην λοιπόν η Οικογένεια Α' έπρεπε να μείνη εις τ'ό ίδιον σπίτι. Αλλά πώς, άφ' ου ειχεν ένοικιασθή, και θα έκουβαλούσεν αύριον η άλλη οικογένεια;...

τέμιδος καὶ Ἐυτυχὴ Ὀνησίην — τὸ Μολὸν Λαβὴ μετὰ τὴν Γαλιάρταν, Σμαράγδινον Περιδέραιον καὶ Πικραμένην Καρδόβλαν — ἡ Δρόσ τοῦ Παροσσοῦ μετὰ τὸν Λευκὸν Κρίνον Ἐμοσεράδαν, Ἀνεσίρον τοῦ Βασιλέως, Κόνησιον Ἀσίου καὶ Τριμοσίδιον Λατρίν — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόκορον μετὰ τὴν Ἀλλοπερδαλον, Ζωηρὰν Φλόδα, Χρυσανθεμίδα, Κόντζε Ραπαράκην καὶ Ἀθάνην Καρδίαν — ἡ Κελαϊδίστη μετὰ τὸν Ἀταθύριον Ρόδου, Κρόταλον καὶ Κεντρίν — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μετὰ τὸν Τυδέα, Μαρίδαν τοῦ Βύριου, Τρίταν τοῦ Εὔριου, Χρυσανθεμίδα καὶ Κρητικὸν Κάστανον — ἡ Ἄδωα Καρδία μετὰ τὸν Ἰωκύναν Δον, Γαλιάρταν, Καπηλάτιδα Κόκθον, Κουκουριόστραν καὶ Μαργαριτοφόρον — ἡ Οὐρεοπέλιος Φυχὴ μετὰ τὸν Κορινθιακὸν Κύμα, Χαλὸν Λαάθλον, Σαφερὸν Νέσος, Ἐδοσιον Ἀνθος καὶ Μικρὸν Ἀνδριον — τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὴν Χαμένην Ἐδυγίαν, Ἐδρῶν Βλάνα, Ἀθασαίον, Σεδιδωμένην καὶ Νουταλῶν τῆς Θαλάσσης — τὸ Λουλοῦδον εἰς τὴν Καρδίαν μετὰ τὴν Χρυσὴν Βροχίην, Κάριμεν Σελῶα, Θεριὴν Βροχίην, Ναυοικαδὴν καὶ Παισιονὸν Ἀριστοκράτην — ὁ Λυλοιδος Λιμοκοντόρος μετὰ τὸν Λουλοῦδον τῆς Καρδίας, Ἀδρόν τῆς Ἑσθίου, Ἐμοσεράδαν, Ἀγγελον τῆς Ἐδυγίας καὶ Διδράν — ἡ Βοσπειρία Ἄδρα μετὰ τὴν Δροσίδα τῆς Ὄσης, Θεσσαλικὴν Ἀκτινα, Πέθηρον τοῦ Βαρνέου, Κλεῖδα τοῦ Πόρτου καὶ Ἀγγελον τῆς Ἐδυγίας — ὁ Νουταλῶδον Ἐλληνη μετὰ τὸν Στραδόστολον, Βίκτωρα Οὐγκῶ, Σαρδὴν Μαυρομάταν, Ἀγγελον τῆς Ἀγάνης καὶ Φιλέδοξον Ἐλληγίδα — τὸ Σπηλαίον Δοξαπατρή μετὰ τὴν Ναυοικαδὴν τῆς Κρανῆς, Καρδιογνώστην, Ἀταθύριον Ρόδου, Πασίμαχον καὶ Καλιὸν Ὄρσοσ — ἡ Πειροαίκα Νδὴ μετὰ τὴν Νεορίδαν τὸν Σπεσιδὸν, Ἐκάστην καὶ Ἀεροναυτοπίδαν — ἡ Αἰμαρῆ μετὰ τὴν Φουσοφιόσαν Θαλάσσαν, Μαργαριτοφόραν, Κεντρίν καὶ Ροδοφωτισμένην Ἄσιν — ἡ Ἐμοσεράδα μετὰ τὴν Σκόστην τῶν Ἀθηνῶν καὶ Ἀθασαίον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φελάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Κόλιον τῆς Ἀπελαίαν (δὲν ἀρριβάλλω οὐτε δὲ ἐπιτυχῆς μετὰ τὸν οὐρανόν; κόποις;) Ἐμοσεράδαν (δὲν πιστεύω νὰ ἐμμενεῖς εἰς τὴν ἀπόρασίν σου· νὰ εἶδῃ; διὰ πολλὰς θὰ ἐναπαύῃς εἰς τὸ Φάληρον καὶ μετὰ μεγάλτερον ἀκόμη συνουσιασμόν) Τρελλοπαῖδα τῶν Ἀθηνῶν (μπα! δὲν βλέπεις δεξιέρησον ἀμείως νὰ σοὺ προτινῶν; τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν τὸ ψευδῶνυμό σου· καὶ λέγουσιν ποῦ νὰ εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ τρελλοπαῖδο;) Ἀνδρέαν Π. Κοκκόλην (ἔστεῖλα τὸν 22ον τόμον) Μεληγγρὰν Ἀκτινα (καὶ ἐρωτῶσαι σου ἀποδεικνύουν διὰ εἶσαι ἀνυπόμοη ἄλλὰ πρέπει νὰ εἶχης ὑπομονὴν, διότι ὅλα γίνονται μετὰ τὴν σκεδάν των) Ἐροσίον Μασσαί (καὶ σὺ, βλέπω ἀνυπόμοιος ἔστεῖλα ἐκ νέου) Κατισσομάλλη (νὰ ὅρα εὐχαίρα δὲ αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις· νὰ ἐσπαθώσῃς· εἰμπορεῖ νὰ σε βοηθήσῃ καὶ ὁ ἀδελφός σου, — τὸν ὁποῖον συγγαίρω, — νὰ ἐγγράψῃς τρεῖς-τέσσαρας συνδρομητάς καὶ νὰ ἐξασφαλίσθῃς) Ἐρομον Ἀκτινα (ἔστεῖλα) Ροδόχρονον Βιολέτταν (μὰ τί ἐπιδημία τυρκιῶν ἦτο αὕτη!...) Σιδ (δὲν δημοσιεύω πλέον προτάσεις περὶ γενικῆς ἀναλλαγῆς Μ Μυστικῶν ἀν ἑλέγηθῃς, εἰμπορεῖ νὰ τὸ βάλῃς εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας, ἐπὶ πληρωμῇ) Γαπεινὸ Γρασεμί, Ἀνελπίστον Χαρὰν (βραβεῖον ἔστεῖλα ὁ Ἀνάνιας δὲν ἐφανῆ ἀδικίαν...) Μέλαννα Ἀδάματτα (τὸ συλλυπητήριον μου διὰ τὸν θάνατον τῆς ἰνας καὶ τῶν δὲν ἐταλλέρων ἄρ' οὐ τὸ Ἐαρινὸν Ἀρωμα ἠξέστη τὸν κό σου, τοῦ τὸ ἐνθυμῆσαι εἰς τὸ Μ. Μυστικῶ, π' ἐκαίνο ἀρεσκῆς θὰ σοὺ στείλῃ τὸ ἱδικόν σου) Μαθήνην Λιδῶα (βραβεῖον ἔστεῖλα) Κιτρινο Νόμιστρο (δὲ) διὰ τὴν εὐρυεστάτην περὶ Ἀνανία ἐπιστολήν καὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ἀρωματῶα)

Συνεφερόδῃ Ἡυάταν (πῶ; δὲν θὰ σε δεξωμαι;) Ἀργὸ Περισεράκι (ὡς ἐλπίζω λοιπὸν διὰ τὴ προσεχῆ ἔβδομάδα θὰ εὕρηθῃ τίμα, — καὶ ἔχει ἀκείμηνον ὅπως το λέγεις, — διὰ νὰ μοι γράψῃς ἑκτενῶς· μὴ νομίσῃς ὅμως διὰ καὶ ἐπὶ σημερινῶν γραμματικῶν δὲν μὲ εὐχαριστῆς;) Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων (ἡ ὁποία ἀνοποροεῖ, ἐξ ὅμοι; δι' δια τὰ πράγματα, μόνον δι' ἐμέ?) Ρομαντικὴν Καρδίαν (ἡ Κυρία Μάρθα καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία σὲ χαίρει τὸν) Σαρδὴν Μαυρομάταν (πῶς δὲν ἐνεγράψης συνδρομητῆριαν τὴν φιλίην σου; Τὸ ἔλθον ἠσπασε;...) Παιδικὴν Λαράν ([Ε] διὰ τὴν ὥριαν περιγραφήν βραβεῖον ἔστεῖλα) Τουγγαρέλλαν ([Ε] ὡς φανταζομαι μέσω εἰς τὸ δόσον· ἀλλήθεια θὰ μοιζήσετε μετὰ τὴν ἰουλιὸν Βέρν, Βίκτωρα Οὐγγῶ (ἡ Μυστικὴ Ἐρωτικὴ καλῆ) ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀραριστότατος· μουσικὸς· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διαδάκτορος τοῦ Ὀρφέως) Φουγάρο τῆς Ἐδυγίας καὶ Βεαστρίκην (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸν νεὸν ἐσπαθώμα) Λευκὸν Ἐκρινθον (ἄρ' οὐ δέχεσθαι, σὺ δὲ στείλῃς πρώτος τετραβῖον μετὰ τὸ ψευδῶνυμον, π' ἀρχικῶ καὶ τὴν διανομήν σου) Ἄδραν τῆς Κερκυθῆς (ἡ πληροφορία περὶ τῆς Ἐκάτης δὲν δημοσιεύεται, διότι ἂν τὴν ἐμπάντως κανεῖς, δὲν θὰ τὸ ἐγγραφε πλέον, ἄρ' οὐ θὰ ἔβλεπεν διὰ τὸ στοιχὴν ἐτελείωσεν; δὲν ἔχω δικαίον;) Μολὸν Λαβὴ (προσπάθησε λοιπὸν νὰ μμικθῆς τὸν Τυδέα, τώρα μάλιστα ποῦ πηγαίνει εἰς τὸ Τρίκκαλα· θὲν ὄληθῃ κανεῖς, εἴνε τὸσον εὐχολόν!) Κλεθόουλον τὸν Αἰνδριον (ἔστεῖλα) Σοφρα-Φόρτα, Ἐλπίδοφορον (σὺ ἔστεῖλα ἀγγελλίας; ἐμπρός;) Πέθηρον τοῦ Βαρνέου ποῦ προσεχῶς θὰ προηρῶν καὶ διαπραγματῶν Διαημέτου;) Σπηλαίον Δοξαπατρή (εἶλα λοιπὸν, περιμένω ἀπὸ σὲ πολλὰ) Μένισον τοῦ Τυητητῶ ([Ε] διὰ τὴν ὥριαν ἐπιστολήν· μὴ λέγῃς ὅμως ἀποκονδριατικῶ ἄλλ' ἐκποκονδριατικῶ, σὺ ἔστεῖλα τὸν 22ον τόμον) Π. Π. Παρῶν (ἔστεῖλα τὸν 2ον τόμον) Ἐρωπιδὸν Ἀ Μεγαλεδίδη (ἔστεῖλα) Ἐμοσεράδαν Περιδέραιον (π' ἐγὼ εἶχομαι· νὰ ἔβλεπες πάλιν μετὰ ὕψισιν εἰς τὴν ὥριαν μας Κυριῶν) Φάρον τῆς Ἀνατολῆς, Ζωηρὰν Ἐσπεριν, Ἀγγελον τῆς Ἀγάνης (βραβεῖον ἔστεῖλα πῶς πάει τὸ χεῖρ) Ἐρόσιον Ἐλληνα (καλὴν ἐπιτυχίαν) Ἀθηνῶν Γ. Ζίφου (ἔλαθον εὐχαριστῶ) Γεώργιον Ἀθανασιάδην, Ἰωκύναν Λιμοκοντόρον, (πῶς τόκος διὰ τὸσον μικροσκόπῃ πληροφορία;) Ἐλλητικὸν Ἐδοσος κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τῆς 24 Ἀβγοῦστοσ ἀπατήσῃς εἰς τὸ προσεχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δὲ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου

* γὰρ τὸν ἄκουσον, ἐπὶ τοῦ ὅλου δὲν νὰ γράψῃς καὶ λύσεις τῶν οἰ δημοσιεύσων, ποιεῖται ἐπὶ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν περὶ τὸν 24 Ὀκτωβρίου ἐπιστολήν σου. 1

392. Αὐτογράφος.
Πρῶτοντον εἰ τῆς Γραφῆς,
Μὲ μικρὰν νῆσον ἑνάω
Καὶ τινε βυζαντινὸν.
Ἀυτοκράτορα δηλόνω.
Ἐπεὶ δὲ τῆς ἡμῶν τῶν Ζαλόγγου

393. Στοιχειώδης.
Ἄν θεὸς τις τῶν ἀρχαίων
Κι' ἀντ' αὐτῆς τοῦ θέσης ἄλλην,
νῆσου κάτοικον θὰ εἴδῃς.
Ἐπεὶ δὲ τῆς ἀλλοπερδαλλου.

394. Τονόγραφος.
Ἄν ὡς ἔγω μετὰ ἑλένης
Εἴμιαι· ἀργοναυτικὸς.
Ἄν τὸν τόπον μου κινήτης,
Φέγγω εὐρυγίαιος.
Ἐπεὶ δὲ τῆς Χαλῶν Ἀθασαίου

395. Τετραγώνων μετ' Ἀστῆρος.

★	+	★	+	★	+	+	★
+	★	★	+	+	★	+	★
+	★	★	★	★	★	★	★
+	★	★	★	★	★	★	★
+	★	★	★	★	★	★	★
+	★	★	★	★	★	★	★
+	★	★	★	★	★	★	★
+	★	★	★	★	★	★	★

πενταγώνων ἑξῆς, καὶ ἐπὶ ἀστέρισκοι διὰ γράμματα ὅσων, ὅσα νὰ νουθετήσῃς; εἰς τὴν ἔσπονδον τῶν τετραγώνων ἀρχαῖος δεδ, εἰς τὴν κῆτος τετραγώνων, δεδ ἐξ ἑξῶν καὶ ἀριστερῶ φουσκῆ δύναμις. Εἰς δὲ τὸν ἄστέρα: καθάτως καρπὸς, ὀρθοντίας καὶ σμῆνος ἕλη, διαγωνίως κῆτος καὶ φουσκῆ φαίνονται.

Ἐπεὶ δὲ τῆς Ἐρωτικῆς Ἐπιστολῆς

396. Ρομβοσ.

		Δ	
	Π	★	★
	★	★	★
Α	★	★	★
★	★	★	★
★	★	★	★
★	★	★	★

397. Κακρομένον Ἀποφθεγμα.
Ἐυτυχῆσαι ποιεῖ ἀνθρώπου, σοφία. Καλὴν χεῖρ τὴν πλοῦτου ποιῶ. Μὴ ἐπιθυμῆσης κτήμα ἄλογιον. Ἐν ποιῆν τιμιότατον τοῦ πάσχειν.
Ἐπεὶ δὲ τῆς Πειροαίκα

398. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ φωνῶν.
Τῆ ἀναλλαγῆ τῶν γραμμάτων ἐκδοχῆ τῶν κῆτος λέξεων διὰ ὅσα ἀλλοιωσῆται τῶν αὐτῶν σχηματῶν ἄλλας τῶσας λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειράν φῶσιν:

στέφω, μονήρη, ἐπιθυμῶ.
Ἐπεὶ δὲ τῆς Ἀδρας τῆς Κερκυθῆς

399. Ἀκροστιχίς μετὰ φωνηεντολίπου.
Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων τίθενται εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερισκῶν, ἀποτελοῦν φωνηεντολίπου γίωμικῶν, οὗ ζητεῖται ἡ λύσις.

★	★	★	★	★	★
---	---	---	---	---	---

1, Γίγας. 2, Ἀργοναυτής. 3, Ἐξ; τῶν ἐπὶ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ. 4, Μυθικός βασιλεὺς. 5, Θσα. 6, Κακούργος. 7, Μυθικὸν ἔπος.

Ἐπεὶ δὲ τῆς Λιμοκοντοσ Ν. Τηρητικῶν.

400. Ἐλλιποσύμφωνον.
ο-εωο λαιεε αιαο
Ἐπεὶ δὲ τῆς Πηλιῶσ Ν. Ἀθανασιάδου

401. Γέφυρα παραστατικῆς.
Ἄρθρον — ἕψων χρησίμων — ἀριθμητικὸν — ἐκάρημα — χένσμον· εἰς τὴν βαρπηκὴν — ἕψων χρησίμων
Ἐπεὶ δὲ τῆς Κομῆσ Ν. Ἀματιος

ΑΥΣΕΙΣ

ὡς ἰσχυρατικῶν Ἀσπίων ἐπὶ ὅλου 26.

278. Κιρκάλη (Κίρκων) λέξα. — **279. Δίκελλα** (δαί. καί. λα.) — **280. Φιτρικό;** — **Πιτρικό;** — **281. Θυμὸς** — **Θύμος**

282.	Ε	283.	Ἀγάπα τὸν φίλον
	Μ	σου μετὰ τὸν ἔλαττον	
	Υ	του —	284 - 285.
	Γ	1. Μεγὰρ, νεμὸν,	
	Ε	νεμῶν, νεμῶν, Νε-	
	Ν	ρον, νέων, νέων,	
	Ι	ζέων, ζέων, ζέων —	
	Σ	2. Λευκὸς, λευκῆς,	
		λευκῆς, λυκῆς, λυκῆς, λυκῆς, λάλος, πάλος, πάλος, βῆλος, βῆλος, μέλος, μέλος.	

Ἐπὶ ἀναλλαγῆ διὰ τοῦ Σ σχηματίζονται: σείφω, ὀσφῶς, σασφῶς, σφασφῶς, σφῆσφῶς — **291 ΠΡΩΤΕΣΓΛΑΟΣ** (ΠΡΩτος, ΓΕΝεθος, ΣΗλῶς, ΔΑμαχος. ὌΣα) — **292** Ἐν ἐκκλησιακῶ ἔλλογηται τὸν Θεῶν. — **293.** Οὐκ ἐν τῇ πολλῷ τὸ εὐ.